

יוני
1948

אולם המאבק אך מתחיל. למחרת יום ההכרזה פולשים הצבאות הערביים לארץ. ההפצצה הראשונה יורדת על שדה התעופה של תל-אביב. כוח הגנה חייב להתגבש. בנגב, ברומ, בלטרון, במשמר-העמק ומול טול-כרם עומדים כחותינו ומחזיקים בקושי בעמדותיהם מול אויב עדיף. קצין המבצע, עים, יגאל ידין מתכנן את המכה הנגדית. המטוסים והאניות הראשונים מניחים את היסוד לחיל הים ולחיל האוויר לישראל. ההפוגה הראשונה נכנסת לתקפה.

איפה לוביאניקר?

מרה, צווחה ממושכת, יללה מרגיזה. מה קרה? — ביקשו האורחים לדעת. והיו עדים למחזה בלתי-חגיגי לגמרי:

פועל תימני, אב לילדים רבים, המתרוצץ זה כמה וכמה ימים ומבקש עבודה, בא לבית הוועדה הפועל לדבר עם המזכיר הכללי, פנחס לוביאניקר. ומשאמרו לו (כפי הנראה לא בפעם הראשונה), כי המזכיר עסוק „בישיבה“, השתטח על הרצפה לפני פתח החדר ופתח בועקה: „איפה לוביאניקר? לא אזור מפה עד שלא תעזרו לי? וכך צווח שעה ארוכה, עד שהוציאוהו החוצה.

אחרי-כך החלה פרשת נאומי-הברכה...

הפקידים השתדלו לשוות חגיגות יתר לאותה פגישה. הן לא בכל יום יבוא אורח כה יקר לבית הוועד הפועל של ההסתדרות!

האורח היה המשורר בעל הפנים הצעירים המגולחים למשעי, בעל בלורית הכסף הצחה ומשקפי הזהב, בעל תליפה הכחולה המהודרת ההולמית יפה את גזרתו הדקה — המשורר האידישאי ליידיק מאמריקה. יחד עמו באו עוד כמה אורחים מארצות-הברית, מהמקורבים להסתדרות, והפקידים קידמו את פניהם בחיכים לבביים והתכוננו להשמיע באזניהם נאומים חמים... אך לפתע פרצה מאחורי הדלת ועקה

סמל העצמאות

עצמאותו של כל עם באה לידי בטוי לא רק בצבאו. בדגלו ובחוקתו אלא גם במטבע שלו. בכל תקופה של חרות לאומית חקק העם את מטבעותיו — בימות החשמונאים ובר כוכבא ושוב בדורנו אנו.

בשנת תש"ח, השנה הראשונה לתקומת ישראל, הוציא בנק אנגלו-פלשתינה בע"מ את שטרי הכסף של המדינה

בנק אנגלו-פלשתינה בע"מ

יום העצמאות תש"י

חברת "שמן" חיפה

תורה גלויה לפר' מריאן

אני רואה מחובתי להודות לפר' מריאן, ת"א, רח' אלנבי 11, בסומבי, עבור עזרתו ועצותיו שבעזרתם הוציאני מחשכה... לאורה. בכבוד רב י. יניכי רח' המליץ 4, ת"א.